

[STAVKA]

Nova stavka v Luki Koper je pred vrati, pozivamo vas k solidarnosti z delavci!

V poletnih mesecih se v Luki Koper ni odvijala le stavka delavcev Sindikata žerjavistov in protest obubožanih in izkoriščanih delavcev podpodgodbenikov (IPS) ter Sindikata izvajalcev pristaniških storitev (SIPS). Tam se je odvijal tudi boj proti segregaciji in diskriminaciji, boj za človekove pravice, boj za delavske pravice in navsezadnje boj za vse nas in za naslednje generacije. To je bil boj za našo skupno prihodnost!

Sredi državnega podjetja in motorja slovenskega gospodarstva, se ljudem že vrsto let kršijo temeljne človekove in delavske pravice. In to na račun bogatenja peščice posameznikov, ki se vsaka štiri leta menjavajo na udobnih foteljih luške uprave. To so ljudje, ki si ne bi smeli lastiti nobenih zaslug za to, da se je Luka Koper skozi leta tako uspešno razvijala in širila, saj večina med njimi ne ve niti tega, kako določeni luški terminali izgledajo. Da niti ne omenjamo, da se jim ne sanja, s kakšnimi težaškimi deli in delovnimi pogoji se vsakodnevno soočajo delavci Luke Koper.

Luko so vsa ta leta gradili in jo še vedno uspešno držijo na površju prav delavci, ki so v poletnih mesecih stopili pred vhod svojega podjetja. To so ljudje, ki so dali svoja najboljša leta in zdravje za napredek in razvoj svojega podjetja - Luke Koper.

Kdo si jim drzne prepovedati ustavno

pravico do sindikalnega organiziranja oziroma stavke? Kdo jih ima pravico odpustiti oziroma jim groziti, da bodo odpuščeni, če se bodo včlanili v sindikat SIPS in če bodo ponovno stavkali? Kdo ima pravico ignorirati delavce, ki delajo več kot 300 ur na mesec za manj kot dva evra na uro? In to v nečloveških pogojih, s stalnimi pritiski, mobingom in grožnjami o prekinitvi delovnega razmerja in deportaciji iz države s strani delodajalcev. Kdo si drzne delavcem kratiti osnovo človekovo pravico do prehrane v času dela, če ne izpolnejo določenih norm? Zakaj se na delavce pozabi takoj, ko pride do težjih poškodb na delu, za katere ne dobijo primernih odškodnin in bolniške odsotnosti, temveč se jih celo kaznuje in oglobi zaradi neupoštevanja varstva pri delu?

V svetu že dolgo ni bilo primera, vsaj ne od ukinitve apartheida v Južni Afriki, da bi ljudi delili na dve kategoriji, tako

kot jih v luki. Na eni strani so izkoriščani delavci, ki so zaposleni v Luki Koper, na drugi strani pa sužnji, ki nimajo niti osnovnih človeških ter delavskih pravic in so zaposleni preko podpodgodbenih izvajalcev. Segregacijo morda še najbolje ponazarja ločeno vstopanje v Luko Koper, ki ga je protestirajoči delavec IPS avgusta pokomentiral takole: »To je vhod za delavce luke, ta drugi pa je vhod za živino.« Delavci imajo ločene garderobe, različne urne postavke, različne delovne pogoje in različen odnos uprave do njihove problematike in zahtev.

Segregacija je še toliko očitnejša, ker uprava Luke Koper te novodobne sužnje popolnoma ignorira in se ne zmeni za njihovo stisko ter zahteve, niti jih ne priznava za enakopravnega sogovornika. To se kaže tudi na pogajanjih, ki potekajo zadnja dva meseca od prekinitve stavke naprej. Uprava namreč ne želi sprejeti in podpisati tristranskega sporazuma med delavci SIPS, podpodgodbeniki IPS in upravo, kjer se delavcem zagotavlja minimalen obseg pravic, kontrolni mehanizem, ki bi uresničeval in zagotavljal te pravice ter minimalni dogovor o tarifnih plačilih za opravljena dela.

Praksa kršenja slovenske ustave in zakonodaje ter Deklaracije o človekovih pravicah in svoboščinah se v Luki Koper vsakodnevno izvaja in stopnjuje. Za to prakso ne stoji nihče drug kot uprava Luke Koper, ki je neposredno izvoljena s strani vlade oziroma državnih predstavnikov v luškem nadzornem svetu.

NADALJEVANJE NA NASLEDNJI STRANI >

DELAVSKE ZAHTEVE:

- Enaki pogoji dela in enako plačilo za enako delo za vse!
- Osnovne delavske pravice
- Razširitev kolektivne pogodbe v Luki Koper na zaposlene pri podpodgodbenikih
- Varnost pri delu

> NADALJEVANJE S PRVE STRANI

Uprava je tista, ki je neposredno odgovorna za vso škodo med avgustovsko stavko, ki je bila neizogibna zaradi njihove neodzivnosti na resne kršitve in perečo problematiko. Situacijo je njihovo zavažanje in nepripravljenosti na pogajanja le še poslabšalo. Prav uprava bo odgovorna za škodo, ki bo nastala v prihodnjih dneh in tednih zaradi ponovitve stavke, saj se njihov odnos do delavcev IPS ni spremenil, oziroma se je še poslabšal. Uprava delavcem namreč še vedno ni pripravljena pisno priznati, potrditi in zagotoviti minimalnih delavskih pravic oziroma poskrbeti za njihovo uresničevanje.

Država nam z dejanji in izjavami uprave Luke Koper, izjavami inšpektorjev za delo, da se med podpogodbenimi delavci ne dogajajo hujše kršitve delovno pravne zakonodaje in nasilnimi dejanji policistov, ki so odpravili mirno protestirajočega delavca, ko je prečkal cesto na prehodu za pešce v sklopu blokade vhoda v Luko Koper s človeško verigo, pošilja jasno sporočilo. Zakoni v Sloveniji ne veljajo enako za vse prebivalce in prebivalke. Delavci, študenti, upokojeanci in brezposelni smo primorani sami poskrbeti za doseg naših ciljev in obrambo ter uresničitev novih socialnih in političnih pravic.

Delavci v Luki Koper so ta historični moment boja za našo boljšo prihodnost zaznali v pravem trenutku in so vzeli važeti v svoje roke. Ostajajo odločni, saj ne bodo popustili, dokler ne bo izpolnjena še zadnja zahteva. Zahtevajo, da morajo biti vsi delavci za enako delo plačani enako in da se ne sme kršiti zakon o delovnih razmerjih. Zahtevajo tudi, da mora luka izvajati kontrolni nadzor nad kršitvami, da se določijo minimalne tarife za opravljena dela in da se sprejme krovna kolektivna pogodba na ravni vseh zaposlenih v pomorski dejavnosti.

Različne organizacije, civilne iniciative, sindikate, društva, posameznike ter posameznice in Vas, ki ta trenutek berete te vrstice pozivamo, da se pridružite delavcem Luke Koper v njihovem boju za delavske in človekove pravice. Pokažimo izkoriščevalcem, da se jih niti malo ne bojimo! Nasprotno; združeni, solidarni in odločni jih bomo premagali in odvrgli na smetišče zgodovine. Dovolj je izkoriščanja! Čas je za solidarnost!

Pridružite se nam pred vhodom v Luko Koper na dan stavke, ki bo v naslednjih dneh!

Delavski boj potrebuje neodvisne medije

Poročanje medijev o poletni stavki in prihodnost tega časopisa

Časopis Stavka je med drugim nastal tudi zato, da bi širil informacije, ki jih v drugih medijih ni. Večino množičnih medijev, ki so poročali o poletni stavki v Luki Koper, so zanimala zgolj stališča uprave, kaj je rekel predstavnik sindikata in koliko je škode. Reducirati vse, kar se je dogajalo v tistih dneh na tovrstne novice, je od množičnih medijev pričakovano, saj od nekdaj pišejo v skladu z idejami in željami oblastnikov, kapitala, uprav in šefov.

Množični mediji so se poleti osredotočali na stavko žerjavistov, medtem ko poročanju o stavki delavcev IPS niso namenili toliko pozornosti. Prve dni stavke so bili delavci IPS omenjeni celo kot tisti, ki zgolj delajo družbo in dajejo podporo žerjavistom! Novinarji in novinarke niso uspeli prepoznati boja delavcev IPS; niso

večji škodi, ki je nastala zaradi stavkajočih, o izstopih iz Sindikata žerjavistov, o tem, kako med zaposlenimi v Luki stavka nima podpore, kako razne inšpekcije redno preverjajo varnostne razmere in kako bo v prihodnje omadeževan ugled Luke Koper. Takšne in podobne neumnosti so mediji objavljali že od prvega dne

razumeli, da je njihov položaj v Luki drugačen od žerjavistov, da so njihovo delo in izkušnje boja drugačne kot tiste od Sindikata žerjavistov. Oboji pa so stavko uporabili kot metodo boja na delovnem mestu za lastne in skupne pravice. Tako so bili mediji čisto zmedeni, kdo stavka in kdo ne. Vsem, ki smo bili tam, pa je bilo jasno, kdo pije in kdo ne plača. Medije je zmedlo tudi vprašanje, kdo so ljudje, ki posedajo skupaj z delavci. Podporniki in aktivisti smo bili tako označeni tudi za humanitarne delavce, kar seveda nismo, saj delavci ne potrebujejo humanitarne pomoči, ampak delavske pravice.

Novice v medijih glede stavke so bile pristranske, saj so nereflektirano prenašali izjave uprave, tako širili dezinformacije in propagando uprave, ki je želela stavko kriminalizirati. Pisali so o vedno

stavke. Zato je bilo taliko bolj pomembno, da smo ustvarjali lastne medije. Tako smo lahko pisali o tistem, kar je bilo resnično pomembno, poslušali novice iz drugačnega zornega kota, gledali zgodbe posameznih delavcev in mobilizirali podpornike.

Zaradi teh izkušenj je potrebno krepiti in nadgraditi avtonomne delavske medije, ki bodo predstavljali glas delavcev, služili kot orodje za medsebojno komunikacijo in mobilizacijo za nadaljnji boj, ki je tako v Luki Koper kot v drugih delovnih okoljih več kot potreben. Nadejamo se, da bo zato Stavka doživela še veliko števil in da se bo v bodoče pisanja za le-to poslužilo še več ljudi.

Kakšne kršitve Luka Koper že vrsto let dopušča na področju pristanišča, ki ga upravlja?

Če živite v Kopru, verjetno poznate koga izmed stotin luških transportnih delavcev ali koga izmed tistih, ki tam upravljajo z viličarji, dvigali in traktorji. Morda je kdo izmed njih celo vaš sosed. To so večinoma ljudje, ki jih zaposlujejo podpododbena podjetja, ki igrajo posrednika med Luko Koper in delavci, ki zanje opravljajo različna dela pristaniškega pretovarjanja blaga. Podpododbena podjetja so po eni strani nastala z namenom, da bi se Luka Koper rešila odgovornosti zaposlovanja delavcev. Po drugi strani pa je bil njihov namen omogočiti, da bi redki izbranci (lastniki podpododbennih podjetij) hitro obogateli, ne da bi zato karkoli naredili.

Podpododbena, lahko jim rečemo kar papirnata podjetja, namreč v lasti nimajo nobenih strojev, vozil in opreme, ki je potrebna za pretovarjanje blaga v pristanišču. Hkrati tudi nimajo licence za svojo edino dejavnost - posredovanje delavcev in zato tudi ne spadajo med agencije za posredovanje kadrov. Podpododbena podjetja, njihovi lastniki in uprava Luke Koper spretno izkoriščajo luknjo v zakonu. Če bi Luka Koper od podpododbennikov namreč najemala delavce, bi to pomenilo, da bi ti morali delati pod istimi pogoji in za isto plačilo kot delavci, ki jih za isto delo neposredno zaposluje Luka Koper. Plača slednjih je za enako delo vsaj enkrat višja, delovni pogoji pa bistveno boljši. Ker v luki pravijo, da od podpododbennikov le najemajo storitve, se s tem izognejo zagotovitvi enakih delovnih pogojev in plačila za delavce, ki so zaposleni pri podpododbennikih. Posredno Luka Koper torej daje pristanek in blagoslov lastnikom podpododbennih podjetij, da z delavci ravnajo kakor jim je drago.

Luka Koper se redno hvali z rastjo pretovora in prihodkov. Večina delavcev, ki opravljajo najnižje plačana dela v pristanišču, in od katerih je pretovor blaga v Luki pravzaprav odvisen, je migrantov iz republik nekdanje Jugoslavije. Domačini za izredno slabo plačilo enostavno niso pripravljeni delati. Luka Koper skupaj s svojimi podpododbenniki izkorišča težke življenjske pogoje na področjih nekdanje skupne države in delavce preko posrednikov uvaža iz tujine, pri čemer zanje ne prevzame nobene odgovornosti. Velik del rasti Luke Koper sloni prav na ramenih migrantskih delavcev, ki so zato, da se dobiček Luke povečuje, obsojeni na vedno več težkega dela in realno nižanje plačila zanj.

Dela, ki jih transportni delavci opravljajo za Luko Koper, so fizično zelo zahtevna (razkladanje težkega blaga, denimo dolgih tramov lesa) in potekajo v zdravju škodljivih pogojih. Delavci s strupenimi in prašnatimi snovmi namreč rokujejo v zaprtih prostorih podpalubja brez primerne zaščitne opreme. Za vse to so na koncu še sramotno nizko pla-

čani, saj dobijo le med dvema in štirimi evri na uro. Delavci imajo leta in leta sklenjene pogodbe za določen čas enega leta, veliko pa jih dela tudi brez pogodb. Šele od avgustovske stavke dalje so delodajalci zaradi poglobljene pozornosti javnosti začeli nekoliko bolj urejati dokumentacijo. Le redki delavci pa imajo pogodbe za nedoločen čas.

Delovna inšpekcija pri pregledovanju poslovanja teh podjetij nikoli ni odkrila nepravilnosti, kljub temu, da že golobi na koprskih strehah čivkajo o tem, da delodajalci nenehno zlorablajo zakonsko dovoljeno možnost dela za določen čas. Tudi tako, da v trenutku, ko postanejo kršitve le preveč očitne, stara podjetja enostavno zaprejo in že naslednji dan registrirajo nova. V njih potem le nadaljujejo predhodno načrtano kršenje delovno-pravne zakonodaje in izkoriščanje delavcev. Inšpekcija pravi, da je tu nemočna, saj lahko v Sloveniji posameznik novo podjetje odpre, uniči, zapre in nato ponovno odpre kolikor krat se mu pač zahoče. Nekaznovano.

Delavci, zaposleni pri podpododbennikih, nimajo zakonsko določenih dni za počitek, vedno morajo biti na razpolago za klic na delo, zato poleg služb v luki ne morejo imeti nobene druge aktivnosti in življenja. Živijo le za gazdo in luko. Delavci redno delajo tudi po 12 ur na dan. Znani so primeri, ko so morali neprostoovoljno delati tudi po več izmen zapored. In to brez premora, zgolj z odmorom za malico. Če je delavec tako delo odklonil ali izrazil, da je utrujen in potrebuje počitek, mu je delodajalec grozil z odpovedjo. Delavce, ki se takšnemu sistemu uprejo, delodajalci kaznujejo tako, da jih razporejajo na delo le toliko, kolikor to določa zakon. To preprosto pomeni, da ne zaslužijo dovolj, da bi lahko preživeli. Na tak način delodajalci preobračajo zahteve delavcev v njihovo škodo. Če je delavec prej s 300 oddelanimi urami na mesec lahko vsaj preživel, zdaj s 180 ne more več, saj so urne postavke prenizke. Delavci ne dobijo nobenega nadomestila ali dodatka za nedeljsko delo, delo ob praznikih in ponoči, čeprav zakon to predvideva. Prav tako na račun zahtevnosti dela nimajo doda-

tnih dni dopusta, kot bi jih po zakonu morali imeti. Delodajalci jim ne izplačujejo niti regresa ali pa ga morajo po izplačilu vrniti, sicer izgubijo delo.

Delavci, ki delajo v zdravju (potencialno) škodljivih pogojih, nimajo primerne zaščitne opreme. Praviloma dobijo le po eno delovno obleko in čevlje na dve leti, kar je za vsakodnevno fizično delo na soncu, v vročini, na dežju, mrazu in burji sramotno nepriemerno. Za delo s strupenimi in prašnatimi snovmi na terminalu razsutih tovorov dobijo v uporabo zgolj navadno medicinsko masko, ki ne nudi primerne zaščite, saj je namenjena preprečevanju prenosa nalezljivih bolezni, ne pa zaščiti pred nevarnimi in strupenimi snovmi. Tudi za rokavice večina delodajalcev ne poskrbi. Delavci jih morajo zato zalezovati in moledovati, da dobijo rokavice, brez katerih praktično ni mogoče delati.

Zaradi opisanih razmer so poškodbe pri delu v Luki Koper vsakdanjost. Na to, kakšne posledice bo imelo za zdravje delavcev v prihodnosti sedanje nezaščiteno delo v strupenem okolju, nihče raje niti ne pomisli. Upamo, da se bo zganila katera od pristojnih institucij in naredila raziskavo zdravstvenega stanja luških delavcev. Po naši sondaži in intervjujih ima namreč veliko delavcev resne zdravstvene težave, ki pa bi se lahko preprečile že z uporabo primerne zaščitne opreme. Naravnost tragično je tudi dejstvo, da si delavci ob boleznih ne upajo zaprositi za bolniško, zato raje delajo bolni, saj se bojijo, da bi izgubili službo, bolniška pa bi še dodatno osiromašila njihovo borno plačo in s tem eksistenco.

Delavci, ki se pri delu v luki poškodujejo, so prepuščeni nemilosti delodajalcev, ki so – dokler so ljudje zdravi in močni – kot pijavke prisesani na njihove hrbte, preko katerih si kupujejo drage avtomobile in živijo na veliki nogi. V trenutku, ko postane delavec zaradi delovne nesreče ali bolezni zanje strošek, pa se ga poskušajo čim prej znebiti. Zgodbe delavcev s takimi izkušnjami so številne in pretresljive, trdosrčnost in nesramnost delodajalcev pa brezmejnja. V naslednjih številkah časopisa Stavka bomo popisali nekatere izmed teh zgodb in še dodatno osvetlili, na kako perfidne načine poskušajo delodajalci razbijati delavsko solidarnost in delavski boj za temeljne pravice.

Bodite z nami! Če bomo tiho, bo taka tudi naša prihodnost! Skupaj smo močnejši!

Kratki nauki poletne stavke in perspektive za naprej

Delavci IPS v Luki Koper so bili do nedavnega nevidni. Njihova poletna stavka je razkrila vso brutalnost izkoriščanja in mehanizme, ki to omogočajo. Za vse delavske boje v prihodnje je pomembno, da prepoznamo, da se je tu zgodilo nekaj na prvi pogled nemogočega: na preko štirideset podjetij razbiti delavci so presegli svojo izolacijo in se prepoznali kot tovariši v boju, oblikovali enotno fronto, formulirali enotne zahteve in zdržali v prvi konfrontaciji s šefi. Zdaj prihaja novo poglavje boja, v katerem moramo stopiti skupaj in jih podpreti.

Podizvajalska podjetja s svojim režimom dela niso prišla v luko, ker bi jih tja vodila nevidna roka trga, temveč jih je tja načrtno pripeljala uprava. Ta podjetja in njihovi šefi Luki Koper ne zagotavljajo ničesar drugega kot poceni delovno silo; so le vmesni člen, paraziti, ki služijo na račun negotove zaposlitve in krutega izkoriščanja. Upravi je to očitno v interesu, saj jim omogoča, da se odrečejo odgovornosti za pogoje, v katerih ti delavci delajo.

Boj v Luki Koper je zato boj prekariziranih delavcev zoper nemogoče pogoje, v katere jih z vsemi sredstvi potiskata država in kapital. To ni le boj za višje plače. To je predvsem borba za mehanizme, preko katerih lahko atomizirana delovna sila uveljavlja svoje interese v pogojih fleksibiliziranega trga dela. Zato je ključna zahteva delavcev, da uprava Luke Koper prevzame neposredno in pravno odgovornost za režim zaposlovanja delavcev pri podizvajalskih podjetjih. Uprava je med stavko začasno popustila in se zavezala k tripartitni formuli, a tega seveda zdaj ne spoštuje.

Uprava je odvisna od delavcev, ne obratno

Poletna stavka v Luki Koper je jasno razkrila odnose, ki vladajo v kapitalističnem produkcijskem načinu. Glavna vrednota in edini cilj v tej ekonomski ureditvi je dobiček in v njegovem imenu je dovoljeno vse. Interesi kapitalistov in interesi delavcev so zato v popolnem nasprotju. Prvi želijo za čim manj denarja in s čim manj napora iz delavcev iztisniti čim več in si na njihov račun prisvojiti čim več denarja. Delavci hočejo le dostojanstveno delo, torej človeka vredne delovne pogoje, kjer varnost ni vprašljiva, normalen in vnaprej dogovorjen delovni čas ter seveda pošteno in redno plačilo. Zgodovinsko gledano se ta antagonizem manifestira in razrešuje v razrednem boju in od tega

boja je odvisno, v kakšnih pogojih bodo delavci živeli in delali, kakšne pravice bodo imeli in koliko bodo za za svoje delo plačani.

Stavka je pokazala, da so prav delavci tisti, ki producirajo vrednost, kapitalisti pa tisti, ki plačajo poniževalno mezdo, presežek pa pobašajo v svoje žepce. Jasno je postalo tudi, da brez delavcev luka stoji. Delo ni opravljeno, ladje in tovor stoji, denarja in dobička ni. Dobička, ki ga s svojimi rokami ustvarijo delavci. Uprava je opravljala svoj posel tudi med stavko, pa dohodka podjetje ni ustvarilo.

Država ščiti kapital

Če kdaj, je po izkušnji poletne stavke jasno, da se ne moremo slepiti, da nam bo pomagala država in njeni aparati. Prav država daje kapitalistični ureditvi legitimnost in jo s svojo zakonodajo podpira. Interesi države so zvezani z interesi kapitala in so zato v nasprotju z našimi interesi. Upravljalci države so tisti, ki pišejo zakone po meri kapitala, so tisti, ki dovolijo brezmejno izkoriščanje in so tisti, ki zamižijo ob primerih zlorab in kršitev zakona s strani delodajalcev. Zato dobro organizirano delavstvo v Luki Koper ni v interesu vladajočega razreda. Nasprotno; oni hočejo ponižno, neorganizirano in individualizirano delovno silo, ki bo sklonjenih glav in zadovoljna z drobtinami tiho delala dalje.

Praksa usvarja zavest, organizacije moč

Če želimo izboljšati pogoje, v katerih živimo in delamo, se moramo organizirati v avtonomne sindikate, kakršen je sindikat žerjavistov in delavcev IPS v luki. Potrebno je delati korak za korakom, a vsakega odločno. Prišli bodo porazi, a tudi zmage. Velikokrat zgolj simbolne. A ravno te gradijo zaupanje v delavski boj, samoorganizacijo, avtonomijo, solidarnost in direktno akcijo. Boriti se moramo za zagotovitev varnosti pri delu, pravico

do odmora in za višje plače. Hkrati pa je potrebno v teh bojih imeti širino, se povezovati s sorodnimi iniciativami, graditi vzajemno solidarnost in pomoč ter za jutri razmišljati o ukinitvi kapitalističnega sistema. Šele tovrstne spremembe družbenega sistema lahko namreč delavcem omogočijo življenje, ki si ga zaslužimo.

Pri tem ne smemo pozabiti, da imamo delavci skupne interese. Ne glede na to, da delamo in živimo v različnih pogojih, se moramo za naše pravice boriti skupaj. Delavska solidarnost je orodje, ki nam pokaže, kakšno moč imamo v resnici, hkrati pa nam omogoča udeleževanje te moči.

Direktna akcija proti šefom in kapitalu

Režim dela v Luki Koper tudi po stavki ostaja krivičen in na temeljnih točkah nespremenjen. Zato se delavci borijo dalje. Pri boju jim lahko pomagate tudi vi, saj se mora lokalna skupnost še intenzivneje vključiti v razreševanje tega skupnega vprašanja. Manifestacija na Titovem trgu bi bila morda pravi korak v to smer. Razširitev stavke v druga podjetja kot znak solidarnosti ali kot začetek boja za pravice tudi tam pa bi bila absolutni presežek. Pogajalski položaj delavcev bi se s tem izboljšal, saj bi bil pritisk na vladajoče razpršen, upanje na izboljšanje razmer pa oprijemljivejše.

Primer delavskega samoorganiziranja in boja v Luki Koper predstavlja svetlo točko, ki tudi delavcem v drugih delovnih okoljih ponuja ideje za lastno emancipacijo. Tako v smislu načina organiziranja kot v smislu metod, ki jih uporabljajo za doseganje svojih ciljev. In ravno od razširitve tovrstnih modelov organiziranja, vzpostavljanja pravih delavskih sindikatov in gradnje horizontalnih mrež skupaj z aktivističnimi družbenimi gibanji bo odvisna naša prihodnost. Delavci vseh vrst se moramo medsebojno povezati, biti solidarni in zgraditi novo delavsko gibanje, ki bo sposobno vsesplošni krizi obstoječega sistema ponuditi prave alternative. Brez širokih in korenitih družbenih sprememb se bomo namreč vedno prisiljeni boriti zgolj za drobtine. Zato bodimo realni in zahtevajmo nemogoče!

Naj živi delavska solidarnost!

alternativa-obstaja.blogspot.com • a-federacija.org

Stavka je delavski časopis, ki se je zaradi potreb po neodvisnem delavskem mediju vzpostavil med poletno stavko delavcev v Luki Koper. Nastaja v sodelovanju med samoorganiziranimi delavci v Luki Koper, civilno iniciativo *Alternativa obstaja* in aktivistično mrežo *Federacija za anarhistično organiziranje*.

Uredništvo: Delavski svet FAO × **Tisk:** Tiskarna Galicija v XXX izvodih × **E-mail uredništva:** a.infoshop@gmail.com